

Sense notícies de cultura

Les darreres actuacions de la Diputació de València en matèria cultural posen de manifest la política d'aparador de la corporació provincial. Mentre les institucions dedicades a la investigació continuen en l'oblit, la Diputació prepara la creació d'un institut autònom que solucione els greus problemes de gestió de l'àrea de cultura que afecten, sobretot, el SARC, un dels pocs projectes interessants d'aquesta institució.

Des de l'arribada del PP a la Diputació de València, el juliol de 1995, la política cultural d'aquesta institució s'ha ressentit de dalt a baix. Començant pel desmembrament de la reputada IVEI (Institució Valenciana d'Estudis i Investigacions) i continuant amb l'arraconament de la prestigiosa Institució Alfons el Magnànim i el desmantellament del reconegut Museu de Prehistòria, els populars han esborrat del mapa en aquests sis anys tot allò que significava investigació i divulgació de l'alta cultura i han optat per fer una política d'aparador absolutament buida de continguts –tant de moda entre els dirigents valencians– que ha culminat amb la posada en marxa del polèmic Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (MuVIM).

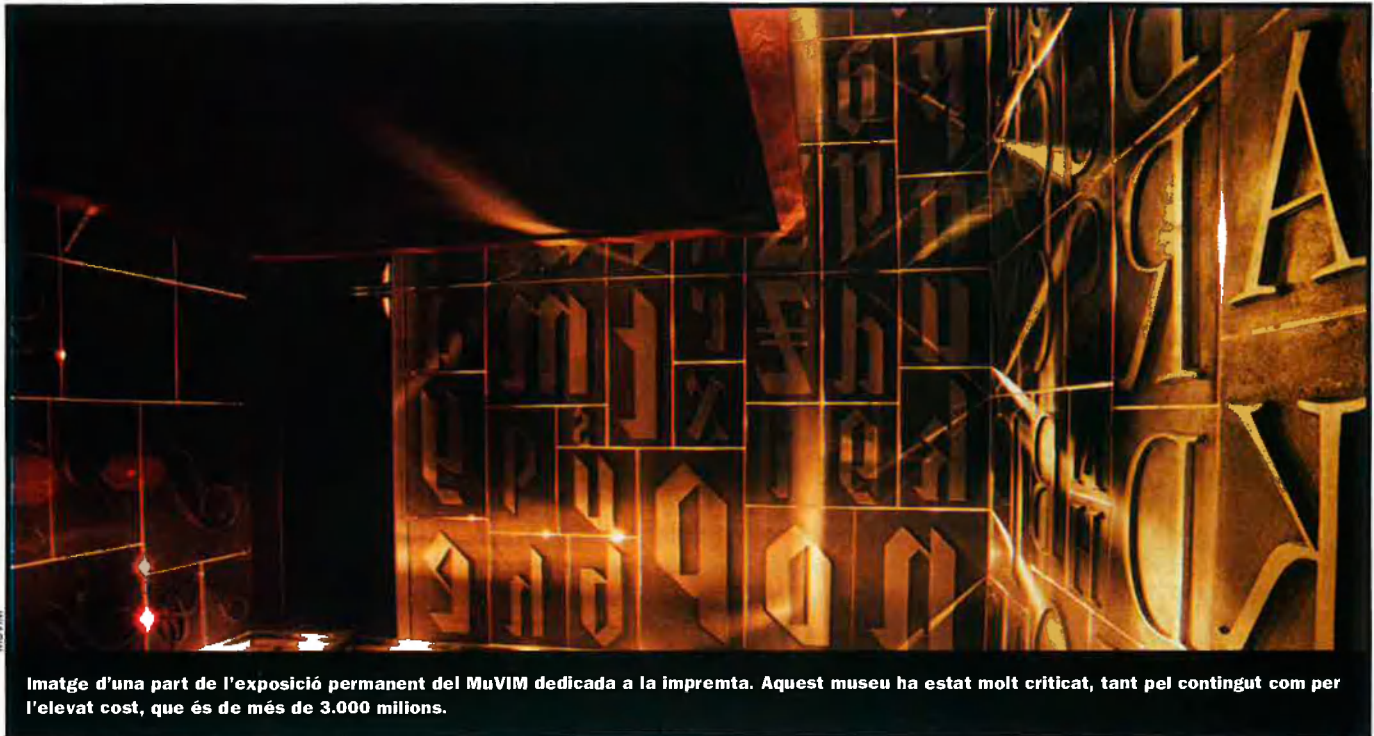
A tot això, s'afegeixen els problemes econòmics i les lluites internes del PP dins de la corporació, que han afavorit la progressiva descomposició de l'àrea de cultura, mancada d'una política coherent i d'un model de gestió adequat per als serveis culturals que ofereix la Diputació.

Aquesta política ha estat precisament la causa del col·lapse administratiu que durant els últims dos anys ha afectat un dels millors i més interessants projectes amb què compta la Diputació, el Servei d'Assistència i Recursos Culturals (SARC), un departament que funciona com a intermediari entre els col·lectius artístics i els ajuntaments de la institució perquè cada municipi configure una programació cultural estable i adequada a les seues possibilitats. La gran quantitat de propostes que es presenten –enguany n'han arri-

bat al SARC més de 4.000– suposa un caos administratiu i de gestió que dificulta en gran part el funcionament d'aquest projecte. A més a més, l'increment substancial del pressupost –ha passat de 182 milions de pessetes l'any 1997 a 450 milions enguany– ha incrementat encara més el volum de treball.

Amb l'objectiu de donar una solució a aquesta situació, la corporació tenia previst aprovar aquest mateix dilluns, 15 d'octubre, la creació d'un Institut Autònom de Cultura que aglutinarà tots els organismes que integren l'àrea de cultura: la Xarxa de Museus, el SARC, la Institució Alfons el Magnànim i l'àrea de patrimoni. Tot, amb la finalitat d'agilitar el funcionament i els tràmits burocràtics. "Aquest institut –afirma José Luis Pinoti, director del SARC– ens beneficiarà perquè aportarà una agilitat de gestió tant en la contractació dels artistes com en el pagament. Actualment el SARC està malalt, ho reconec, necessitem més personal i més pressupost, i de fet, en els últims mesos hi ha hagut alguns conflictes amb els artistes perquè cobraven fora de temps. Per això mateix cal alegrar-se d'aquest conflicte, perquè generarà solucions."

Però la creació d'aquest institut, que comptarà amb un pressupost de 21 milions d'euros (3.500 milions de pessetes), no ha estat exempta de polèmica. En un primer moment, la intenció del diputat de Cultura i vicepresident de la Diputació, Antonio Lis, era crear una empresa pública que gestionés el SARC –el més afectat per aquest caos administratiu–, però la mateixa diputació va rebutjar el

Imatge d'una part de l'exposició permanent del MuVIM dedicada a la impremta. Aquest museu ha estat molt criticat, tant pel contingut com per l'elevat cost, que és de més de 3.000 milions.

projecte per considerar-lo "jurídicament inviable". L'oposició, de moment, es mostra expectant amb aquest institut autònom. "Caldrà esperar a conèixer el projecte –diu Ricard Sixto, d'EUPV–. No obstant això, em sembla que és una nova manera de marejar la perdiu i de recol·locar els amics."

I és que els problemes econòmics i de definició de la política cultural de la Diputació no són nous. Els partits de l'oposició a la corporació provincial atribueixen aquesta situació a la manca de planificació i a les contradiccions de la dreta. "En realitat –assenyala Ricard Sixto– el

principal problema de la Diputació és que no disposa de diners per gestionar l'àrea de cultura. Per això, la política cultural és anàrquica i no té un fil conductor, sinó que depèn del polític de torn. Així, passen coses com les del MuVIM, un museu molt innovador però sense continguts, sense una línia clara de treball i amb una exposició permanent que no és la més adequada per omplir un museu com aquest."

Per a Robert Renau, del PSPV, el problema és fonamentalment polític. "Des que el PP ha entrat a la Diputació –diu el portaveu de cultura del PSPV– s'ha canviat la forma de fer política cultural i es fan cada vegada més patents les contradiccions culturals de la dreta, sobretot a partir del desmantellament continu i inflexible de tot allò que s'havia fet des del 1979."

Efectivament, la IVEI, creada a principis dels anys vuitanta pels socialistes a partir de la prestigiosa Institució Alfons el Magnànim, va ser un dels primers objectius del PP. Una institució que, per la seua rellevància cultural i pel seu tarannà investigador, il·lustrat, de reflexió i sobretot autònom, resultava massa incòmoda per als dirigents populars. La liquidació de la IVEI, que el PP va culminar el 1997, va donar com a resultat

la conversió de la Institució Alfons el Magnànim en una mera editorial de llibres i la creació d'un Organisme Públic Valencià d'Investigació (OPVI), dependent de la Generalitat Valenciana.

Actualment, la Institució Alfons el Magnànim, dirigida per Ricardo Bellver –mà dreta de Maria Consuelo Reyna quan era directora de *Las Provincias*–, es troba en una situació delicada. Segons Robert Renau, "està absolutament paràlitzada. De fet, el mes d'agost es va acabar el pressupost que tenia, i ara es dedica a viure de l'edició de publicacions aprovades anteriorment". A més a més, la revista *Debats*, el principal punt de referència primer de la IVEI, ha perdut bona part del seu prestigi, a banda que ha vist reduït notablement el nombre de subscriptors. "*Debats*, com tota la política cultural del PP, està en una línia de cultura de l'espectacle", assegura Marc Granell, poeta i traductor del servei de normalització lingüística de la Diputació. "Quan es van carregar la IVEI –afegeix– es van carregar també la revista *Debats*."

Si la Institució Alfons el Magnànim ha quedat reduïda a una simple editorial, encara més reduïda ha quedat la tasca de l'Organisme Públic Valencià d'Investigació. De fet, des de la seua creació, l'any 1998, no s'ha convocat ni s'ha reunit el

Trinitat Amorós:
"Actualment,
l'OPVI, creat
per justificar
l'aniquilament
de la IVEI,
és un organisme
totalment mort"

Una de les exposicions del Museu de Prehistòria, que ha perdut l'autonomia per la reestructuració de la Xarxa de Museus de la Diputació de València.

seu consell rector. "A hores d'ara –afirma Trinitat Amorós, portaveu de cultura del PSPV a les Corts– l'OPVI és un organisme totalment mort. El van crear per justificar la destrucció i l'aniquilament de la IVEI i avui dia no és més que una institució sense projecció ni prestigi en el món científic i universitari. Prova d'això és que només hi treballen quatre administratius, uns quants becaris i professors, i que es financia amb fons del programa destinat a l'àmbit universitari."

Però la política cultural no només ha afectat la tasca investigadora de la mateixa Diputació, sinó que s'ha estès a la seua Xarxa de Museus. L'any passat, el diputat Antonio Lis va anunciar la conversió del Centre Cultural la Beneficèn-

cia en un Museu de les Cultures de la Mediterrània. Aquest projecte, pendent encara de la definició dels seus continguts i dels seus objectius, ha suposat la unificació de tots els museus de la Beneficència i, per tant, també del Museu de Prehistòria, un referent a àmbit nacional i internacional i una de les institucions de més alt valor científic. "Aquesta va ser una fusió contra natura, no tenia cap sentit", afirma Carmen Aranegui, catedràtica de prehistòria i arqueologia de la Universitat de València. "Científicament –afegeix– es van eliminar uns continguts reconeguts arreu del món, i, administrativament, la fusió va suposar la supressió del cap científic i tècnic del museu, per motius polítics." Efectivament, el Museu de Prehistòria ha passat a ser un més entre tots els espais d'aquest nou centre multiusos en què s'ha convertit la Beneficència. "Ara s'ha canviat la política d'exposicions, se'n programen moltes, i no totes amb l'interès que caldria suposar per a un museu d'aquestes característiques." Al mateix temps, el Servei d'Investigació Prehistòrica (SIP) també ha patit les conseqüències d'aquesta remodelació. "La integració del SIP amb el Museu ja no existeix –explica la catedràtica–. Hi ha un director del servei, però no a àmbit administratiu, que és el que li dona l'autonomia necessària. Ara tot està sota el control dels polítics." De fet, alts càrrecs tècnics d'aquest servei no estan autoritzats a fer declaracions a la premsa. "Preferim no dir res abans que faltar a la veritat", diuen.

A tot aquest desenfrenament controlador, cal afegir el suport sense límits –so-

bretot del president de la corporació, Fernando Giner– a les tesis secessionistes de l'anomenada Real Academia de Cultura Valenciana (RACV), que enguany rebrà de la Diputació més de 38 milions de subvenció. En aquest sentit, l'últim episodi ha estat la publicació d'un llibre de luxós format sobre la "Història de la Lliteratura Valenciana al segle XIII" amb pròleg del president Fernando Giner i elaborat per Artur Ahuir –vocal de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua– i la seua esposa, Alicia Palazón, tots dos membres de la RACV.

La Diputació de València, aliena a la constitució de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, que suposadament ha de dur la pau lingüística al País Valencià, no només ha pagat els 4 milions de pessetes que han costat els 1.000 exemplars d'aquest llibre escrit en les normes de Casp, sinó que a més s'ha entestat a prohibir a Acció Cultural del País Valencià, entitat de defensa de la llengua, l'ús de la plaça de bous de València per a l'estrena de l'espectacle *Homenatge a València*.

Així les coses, i quan encara ara es destinen partides pressupostàries al MuVIM –164 milions més per a l'adequació dels exteriors, amb la qual cosa s'arriba ja quasi als 4.000 milions en total– els partits polítics de l'oposició demanen que la Diputació es replantege seriosament la seua tasca: traspasar competències a la Generalitat Valenciana i deixar de gastar tants diners en cultura d'aparador per invertir més en els ajuntaments, els veritables clients de la corporació.

Rosanna Melià

**Cines Babel
Cines Albatros**

Cines Albatros

L'ILLA DE L'HOLANDÉS
Una pel·lícula de Sigfrid Montleón

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

**Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
575 ptes. tota la setmana**

**Si ets lector d'EL TEMPS:
575 ptes. de dilluns a dijous**

C/ Fra Lluís Colomer, 4. VALÈNCIA

